

บทความอรรถาธิบาย

พระธรรมฟีเลโมน

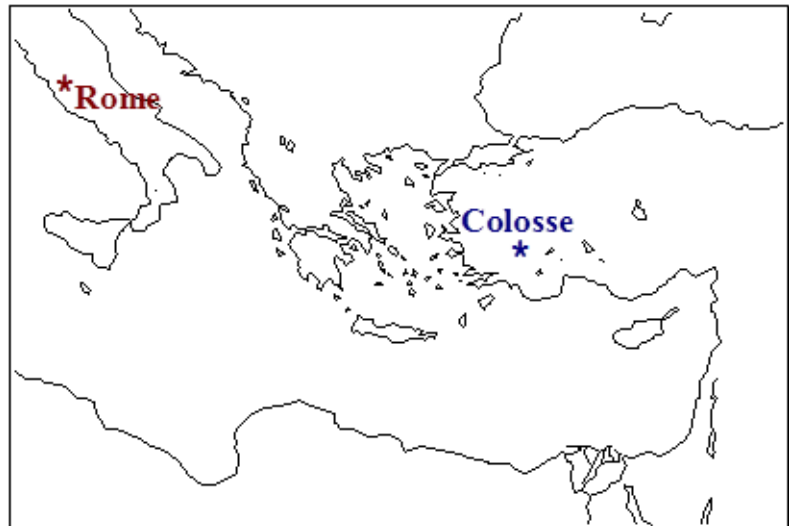
ฉบับ 2016

ดร. โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์

ดูเหมือนว่าฟีเลโมนเป็นชาวโคโลสีที่มั่งคั่งพอสมควร ผู้ซึ่งมีทาสอย่างหนึ่งที่มั่งคั่งพอสมควร ในสมัยของท่านมีหนึ่งในสามของผู้อาศัยในศูนย์กลางของเมืองที่ใหญ่มากที่สุดรวมทั้งกรุงโรมนั้นก็ล้วนเป็นทาส ผู้ซึ่งในจักรวรรดิโรมันนั้นก็เป็นคนรับใช้ในครัวเรือนอย่างเช่นในบริเทณวิกทอเรียนมากกว่าทาสในช่วงเวลาก่อนสงครามกลางเมืองในอเมริกาเหนือ

[1] นักเขียนคนหนึ่งได้อ้างว่าประมาณหนึ่งในสามของพลเมืองของกรีซและอิตาลีเป็นทาส[2]

เป็นที่ชัดเจนว่า ฟีเลโมนได้มาสู่ความเชื่อในพระคริสต์ในฐานะผลลัพท์ของอิทธิพลของเปาโล (ข้อ 19) น่าจะเป็นช่วงเวลาที่เขาได้พักอยู่ในเมืองเอเฟซัส โอนิมัสเป็นหนึ่งในทาสของฟีเลโมนและบางทีเขาเป็นคนฟรีเจียนพื้นเมือง เขาได้หนีไปจากเจ้านายของเขาบางทีไม่ใช่เนื่องจากฟีเลโมนปฏิบัติต่อเขาอย่างโหดร้าย แต่เนื่องจากฟีเลโมนได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างมีพระคุณ โดยการให้เสรีภาพที่ผิดปกติกแก่เขา โอนิมัสอาจเป็นทาสที่หนีไป หรือเขาเพียงแค่อ้างอิงข้ออ้างในปัญหาภายในบ้านบางอย่างกับฟีเลโมน[3] ในที่สุดแล้วเขาได้เดินทางไปยังกรุงโรมที่ซึ่งเขาคงได้ซ่อนตัวในฝูงชน ในฐานะผลลัพท์ของการจัดเตรียมของพระเจ้า เขาได้สู่การติดต่อกับเปาโลและมาเป็นคริสเตียนที่นั่น (ข้อ 10)

หลังจากการกลับใจเชื่อของเขา โอนีสมีสได้กลายมาเป็นผู้ช่วยที่มีคุณค่าของอัครทูตนั้น (ข้อ 11) เปาโลปรารถนาที่จะห่วงใยโอนีสมีสไว้กับท่าน แต่รู้สึกถึงความรับผิดชอบที่ใหญ่กว่าที่จะคืนทาสนี้แก่เจ้านายที่เป็นคริสเตียนของเขา (ข้อ 13-14) โอนีสมีสต้องทำสิ่งต่างๆให้ถูกต้องกับฟีเลโมนผู้ซึ่งเขาได้ทำผิดต่อ เปาโล และโอนีสมีสต่างก็รู้ถึงอันตรายที่ทาสเผชิญในการกลับไปหา เนื่องจากว่าเจ้าของทาสมีสิทธิอำนาจเต็มที่เหนือพวกทาสของพวกเขา และบ่อยครั้งได้ปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นทรัพย์สินสมบัติไม่ใช่ผู้คน[4]

เปาโลได้เขียนการวิงวอนที่สั้น 25 ข้อนี้เพื่อทำให้ฟีเลโมนสงบ และเพื่อก่อให้เกิดการคืนดีกันระหว่างทาสและเจ้านายของเขา จุดประสงค์อื่นๆของท่านคือ เพื่อชมเชยฟีเลโมนในเรื่องการสำแดงความเมตตาสงสารแก่ผู้เชื่อคนอื่นๆ (ข้อ 1-7) เพื่อประกาศแผนการของท่านที่จะเยี่ยมเยียนฟีเลโมนหลังจากการปลดปล่อยที่ได้คาดหวังไว้ของท่าน (ข้อ 8-22) และเพื่อส่งคำทักทายจากเพื่อนร่วมงานของท่าน (ข้อ 23-25) ผู้คัดค้านของการเป็นผู้เขียนของเปาโลก็เป็นสมาชิกของสำนักทูบิโนกันเท่านั้น[5]

“... พระธรรมฟีเล โมนจัดเตรียมความเข้าใจ่องแท้ไปสู่ทั้งความเป็นจริงทางสังคมของสังคมสมัยโบราณในกรณีนี้คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายและทาสซึ่งถูกดำเนินโดย 1 โครินธ์เท่านั้น และไปสู่แนวทางที่ซึ่งอิทธิพลได้ถูกนำไปเพื่อจะก่อให้เกิดภายในคริสตจักรต่างๆ เริ่มแรกระหว่างฝ่ายต่างๆของสถานะทางสังคมที่แตกต่างกัน”[6]

“ไม่มีที่ไหนที่อิทธิพลทางสังคมแห่งข่าวประเสริฐถูกใช้อย่างระมัดระวังมากขึ้น ไม่มีที่ไหนที่ความสูงส่งแห่งคุณลักษณะของอัครทูตนี้ได้รับตัวอย่างประกอบที่ชัดเจนมากกว่าในการวิงวอนโดยไม่ได้คาดคิดนี้เพื่อเห็นแก่ทาสที่หนีไป”[7]

บางทีเปาโลได้กล่าวจดหมายฝากนี้ต่ออัครเปีย อารคิปปีสและคริสตจักรที่พบปะในบ้านของฟีเล โมนเพื่อจะรวบรวมการสนับสนุนของคริสเตียนคนอื่นๆเพื่อจะหนุนใจฟีเล โมนในความรับผิดชอบแบบคริสเตียนของเขา

เมื่อเปาโลได้ส่งที่ลิกัสพร้อมกับจดหมายฝากของท่านไปยังชาวเอเฟซัสและชาวโคโลสี บางทีโอนีสมีสได้ไปกับเขา เปาโลตั้งใจว่าจดหมายนี้พร้อมกับการอ้อนวอนส่วนตัวของที่ลิกัสเพื่อ โอนีสมีสจะรับรองการยกโทษและการยอมรับของทาสนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าเนื่องจากเปาโลได้ส่งจดหมายนี้พร้อมกับการจดหมายฝากถึงชาวโคโลสีอย่างที่มีการเปรียบเทียบถึงเอกสารสองอย่างนั้น บางทีท่านได้เขียนจดหมายเหล่านั้นในกรุงโรม ณ เวลาเดียวกัน (ค.ศ. 60-62) ยิ่งกว่านั้น บุคคลเดียวกันที่ได้อยู่กับเปาโลเมื่อท่านได้เขียนจดหมายของท่านถึงชาวโคโลสีคือ เอปาฟรัส มาระโก อริสทาร์คัส ลูกา และเดมาส (ข้อ 23-24; เปรียบเทียบ [คส. 4:10, 12, 14](#))

อี. เจ. กู๊ดสปีดแนะนำว่า “จดหมายฝากถึงฟีเลโมน” เป็นอย่างเดียวกันกับ *จดหมายที่สูญหาย* ถึงชาวเลาดีเซียซึ่งเปาโล ได้อ้างอิงใน [โคโลสี 4:16 \[8\]](#) ยอห์น นอกซ์เห็นด้วยกับกู๊ดสปีดแต่เชื่อว่า อารกิปปัสได้อาศัยอยู่ในเมืองโคโลสี เป็นเจ้าของโอเนสิมัสและได้รับจดหมายฝากนี้[9] มุมมองของนักอรรถาธิบายที่มีอิทธิพลเหล่านี้ไม่ได้โค่นล้มความคิดเห็นหลักที่ข้าพเจ้าได้แสดงถึงที่ผ่านมา นักอรรถาธิบายบางคนเชื่อว่าเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้จากเมืองเอเฟซัส[10] แต่สิ่งนี้เช่นกันเป็นมุมมองส่วนน้อย

โครงร่าง

- I. การทักทาย ข้อ 1-3
- II. การขอบคุณและคำอธิษฐานเพื่อฟีเลโมน ข้อ 4-7
- III. การวิงวอนเพื่อโอเนสิมัส ข้อ 8-21
 - ก. การวิงวอนของเปาโล ข้อ 8-11
 - ข. แรงจูงใจของเปาโล ข้อ 12-16
 - ค. การร้องขอของเปาโล ข้อ 17
 - ง. ข้อเสนอของเปาโล ข้อ 18-20
 - จ. ความมั่นใจของเปาโล ข้อ 21
- IV. การสรุปเรื่องราว ข้อ 22-25

เนื้อหา

อย่างที่ป็นจริงเกี่ยวกับพระธรรมที่สั้นกว่าหลายเล่มของพระคัมภีร์นั้น พระธรรมนี้ก็ป็นตัวอย่างประกอบอีกด้วย (เปรียบเทียบ รูธ และ เอสเธอร์) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฟีเลโมนเป็นตัวอย่างประกอบถึงการทำงานสำเร็จในชีวิตของหลักคำสอนที่ยิ่งใหญ่ในงานเขียนอื่นๆของเปาโล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จดหมายฝากจากเรือนจำ คือ เอเฟซัส ฟิลิปปี และโคโลสี ในพระธรรมฟีเลโมน มีภาพของแต่ละบุคคล ภาพของความสัมพันธ์ทางสังคม ภาพของหลักคำสอนของคริสเตียน และภาพของการเชื่อฟังทางจริยธรรม

จงสังเกตรูปภาพของ *แต่ละบุคคล* ก่อน

“เปาโล” เป็นบุคคลหลักแรกในพระธรรมฟีเลโมน จดหมายนี้เปิดเผยเกี่ยวกับคุณลักษณะของเปาโลอย่างมาก เราเห็นท่านที่นี้ในฐานะคนที่มีชัยชนะเหนือสถานการณ์ต่างๆ (ข้อ 1, 9) เปาโลได้ประพฤติอย่างเหนือธรรมชาติโดยอำนาจของพระคริสต์ในท่าน ท่านได้เป็นนักโทษในกรุงโรม ท่านคงได้รู้สึกท้อถอยขณะที่ท่านได้แสวงหาที่จะบรรลุการทรงเรียกของท่านในฐานะมิชชันนารีบุกเบิก อย่างไรก็ตาม ท่านถือว่าตัวท่านเองเป็น “ผู้ถูกคุมขังของพระคริสต์” ท่านได้อยู่ที่ที่ท่านได้อยู่โดยการกำหนดของพระคริสต์ การสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ ทำให้บุคคลหนึ่งสามารถมีชัยชนะเหนือสถานการณ์ต่างๆ ได้

ยิ่งกว่านั้น เราเห็นเปาโลมีชัยชนะเหนือการทดลองที่จะโอ้อวดสิทธิอำนาจส่วนตัว (ข้อ 8-9) เปาโลมีสิทธิอำนาจที่จะสั่ง ในฐานะอัครทูต แต่ท่านเลือกที่จะ *ขอร้อง* (“วิงวอน”) ด้วยความรัก คือวิธีที่พระเจ้ารับมือกับเรา (เปรียบเทียบ [รม. 12:1-2](#); [2 คร. 5:20](#)) นี่คือนิยามความรักประพฤติตัว

เปาโลมีชัยชนะเหนือความปรารถนาต่างๆส่วนตัว ความชอบส่วนตัวของเปาโลคือที่จะหวังเหนี่ยวโอเนสิมัสไว้กับท่าน (ข้อ 13 “ข้าพเจ้าอยาก”) อย่างไรก็ตาม ท่านยอมให้สิ่งที่ท่านรู้ว่าถูกต้องนั้นใช้อำนาจเหนือความชอบของท่าน (ข้อ 14 “ข้าพเจ้าไม่ต้องการ”) ท่านได้ทำสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้อง ไม่ใช่แค่สิ่งที่ท่านต้องการ ความฉลาดที่ยิ่งใหญ่และการอุทิศตนอย่างยิ่งของเปาโลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าบ่อยครั้งก็เกิดขึ้นในความคิดเมื่อเราคิดถึงท่าน แต่คุณสมบัติต่างๆของคุณลักษณะที่เป็นตัวอย่างประกอบในพระธรรมฟีเลโมนก็ลึกซึ้งที่สุด สิ่งเหล่านั้นแสดงถึงงานที่เหนือธรรมชาติของพระคริสต์ในชีวิตของท่าน ดังนั้น ทั้งหมดนี้ ชีวิตเปาโลเป็นตัวอย่างประกอบของชัยชนะของคริสตศาสนาในสามแนวทางเหล่านั้น

“โอเนสิมัส” เป็นบุคคลที่สองซึ่งถูกพรรณนาไว้ในพระธรรมฟีเลโมน ชื่อของเขาตามตัวอักษรหมายถึง “เป็นประโยชน์” (ข้อ 11) ในตัวอย่างของเขา เราเห็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่พระเจ้าทำการในชีวิตใดๆที่พระองค์ทำให้มีชีวิตใหม่ สิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์กลายเป็นประโยชน์ สิ่งที่เคยพระเจ้าทำให้มีคุณค่า พระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตใดๆ จนชีวิตนั้นกลายเป็นบางสิ่งที่แตกต่างกันมากจากที่เคยเป็นหรือสิ่งที่เราอาจคาดหวังให้เป็น

“ฟีเลโมน” เป็นบุคคลที่สามซึ่งถูกพรรณนาไว้ (ข้อ 5, 7) หลักการสองอย่างควบคุมฟีเลโมน คือ ความเชื่อและความรัก “ความเชื่อ” ในองค์พระผู้เป็นเจ้าควรส่งผลต่อ “ความรัก” สำหรับธรรมิกชนนี่คือสิ่งที่พระเจ้าปรารถนาที่จะก่อให้เกิดในคริสเตียนทุกคน

จดหมายฝากนี้มีตัวอย่างประกอบของ *ความสัมพันธ์ทางสังคม* อีกด้วย

ความสัมพันธ์ของเปาโลกับฟีเลโมนเป็นตัวอย่างประกอบของสิ่งที่ “รักไม่เห็นแก่ตัว” (1 คร. 13:5) หมายถึง (ข้อ 14) ถ้าฟีเลโมนได้ตอบสนองเนื่องจากความจำเป็น มันคงจะดี แต่ถ้าเขาได้ตอบสนองจากความตั้งใจอิสระของเขาเองมันจะดีกว่า เปาโลปรารถนา *สิ่งที่ดีที่สุด* เพื่อฟีเลโมน เปาโลแสวงหาอยู่เสมอที่จะพัฒนาสิ่งที่ดีที่สุดในคนอื่นและเราควรทำเช่นกัน

ความสัมพันธ์ของเปาโลกับโอเนสิมัสพรรณนาถึงสิ่งที่ “ความรักทนได้ทุกอย่าง” (1 คร. 13:7) หมายถึง (ข้อ 18) เปาโลกระทำเหมือนหลังคาเหนือศีรษะของโอเนสิมัสซึ่งกำบังเพื่อนของเขาที่อยู่ภายใต้ นั่นคือความสัมพันธ์ที่พระคริสต์ปรารถนาที่จะสร้างระหว่างผู้คน (เปรียบเทียบ กท. 6:2; 1 ปด. 4:8)

ความสัมพันธ์ระหว่างโอเนสิมัสและฟีเลโมนแสดงถึงสิ่งที่ “ความรักนั้นก็อดทนนานและมีใจปรานี” (1 คร. 13:4) หมายถึง (ข้อ 16-17) โอเนสิมัสเต็มใจที่จะกลับไปหาฟีเลโมนเพื่อยอมรับผลลัพธ์ต่างๆสำหรับการกระทำของเขาและเพื่อบรรลุปันระของเขาเนื่องจากงานของพระคริสต์ในเขา ยิ่งกว่านั้น ฟีเลโมนสามารถยอมรับทาสที่หนีไปอย่างกรุณาและอย่างมีพระคุณได้เนื่องจากงานของพระคริสต์ในเขา บางครั้งการคิดเป็นขบวนการที่เจ็บปวดแต่ก็สำคัญอย่างมาก

ความสัมพันธ์ระหว่างคริสเตียนในคริสตจักรที่ได้พบปะในบ้านของฟีเลโมนแสดงถึงสิ่งที่ “ความรักไม่มีวันสูญสิ้น” (1 คร. 13:8) หมายถึง (ข้อ 2) เมื่อสมาชิกคนหนึ่งทนทุกข์ สมาชิกทุกคนก็ทนทุกข์ เมื่อคนหนึ่งยินดีทุกคนก็ยินดี เมื่อคนหนึ่งกลับใจทุกคนก็กลับใจและรับเอาผู้ที่ประพาศตัวไม่คิดกลับมา เมื่อคนหนึ่งยกโทษทุกคนก็ยกโทษและเข้าไปสู่เอกภาพที่ใหญ่กว่าก่อน ภาพของทาสที่หนีไปได้ถูกรับกลับคืนสู่คริสตจักรในฐานะพี่น้องและผู้ร่วมมือกับทุกคนก็เป็นอุดมการณ์ของคริสตจักร ทุกคนดำเนินด้วยกันในชีวิตร่วมกัน ความสว่างร่วมกันและความรักร่วมกัน การยอมรับหลังจากการกลับใจนั้นสำคัญอย่างมาก ความรักไม่จดจำความผิด น่าเสียใจที่คริสเตียนบางคนก็ยังจดจำอยู่

จดหมายฝากนี้มีตัวอย่างประกอบของ *หลักคำสอนของคริสเตียน* อีกด้วย

แผนการของเปาโลที่ฟีเลโมนจะยอมรับโอเนสิมัสในทำนองเดียวกันที่เขาจะยอมรับเปาโล เป็นตัวอย่างประกอบของหลักคำสอนของ *การยอมรับของเราในพระคริสต์* (ข้อ 17) แม้ว่าเราได้ทำผิดต่อพระเจ้า พระองค์ก็ได้ยอมรับ

เราอย่างที่พระองค์ทรงยอมรับพระบุตรของพระองค์เอง เพราะว่าพระคริสต์ทรงยืนอยู่ข้างหลังเรา พระองค์ทรงเป็นผู้สนับสนุนของเรา

ข้อเสนอของเปาโลต่อฟีเลโมนที่จะคิดค่าหนี้ของโอเนสิมัสที่บัพติศมาของเปาโลเป็นตัวอย่างประกอบของหลักคำสอนถึง *พระเจ้าที่ใส่ความคิดของเราที่พระคริสต์* (ข้อ 18) พระคริสต์ได้อาสาสมัครที่จะจ่ายหนี้บาปของเราในที่ของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้รับแทนของเรา

การข้าย่าเตือนของเปาโลถึงสิ่งที่ฟีเลโมนได้เป็นหนี้ท่านเนื่องจากพระคุณของพระเจ้าได้ไปถึงฟีเลโมนทางเปาโลเป็นตัวอย่างประกอบของหลักคำสอนแห่ง *พันธะ* ที่กำหนดให้มีแก่ *ผู้รับพระคุณของพระคริสต์ทุกคน* (ข้อ 19) เพราะว่าพระคริสต์ได้นำพระคุณของพระเจ้ามายังเรา เรามีพันธะที่จะเชื่อฟังพระคริสต์ (*รม. 12:1-2*) พระองค์ทรงเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดของเรา

พระธรรมฟีเลโมนและคุณลักษณะของฟีเลโมนเป็นตัวอย่างประกอบของการเน้นถึง *การเชื่อฟังทางจริยธรรม* ที่ยิ่งใหญ่ของพระธรรมเอเฟซัส ฟิลิปปีและ โคลโลสีอย่างไร?

จดหมายฝากนี้เป็นตัวอย่างประกอบของสิ่งที่หมายถึง “จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” ซึ่งเป็นคำสั่งใหญ่ในพระธรรมเอเฟซัส (5:18) ยิ่งกว่านั้น จดหมายฝากนี้เป็นตัวอย่างประกอบของสิ่งที่หมายถึง “จงถูกควบคุมโดยจิตใจ (ท่าที) ของพระคริสต์” ซึ่งเป็นคำสั่งใหญ่ในพระธรรมฟิลิปปี (2:5) นอกจากนี้ จดหมายฝากนี้เป็นตัวอย่างประกอบของสิ่งที่หมายถึง “จงให้พระวาระของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์” ซึ่งเป็นคำสั่งใหญ่ในพระธรรมโคลโลสี (3:16) เปาโล ฟีเลโมนและ โอเนสิมัสเป็นตัวอย่างประกอบของการกระทำเหล่านี้ทั้งหมดในจดหมายฝากที่สั้นนี้ แหล่งที่จำเป็นทั้งหมดก็อยู่ในพระคริสต์

พระธรรมฟีเลโมนสอนเราว่าชีวิตในพระคริสต์เปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทุกอย่าง พระธรรมนี้ยังสอนเราอีกว่าความสัมพันธ์ของเรากับคนอื่นทดสอบและแสดงถึงความสัมพันธ์ของเรากับพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้น พระธรรมนี้สอนเราว่า การเปลี่ยนแปลงของใจของแต่ละบุคคลสามารถพิชิตความชั่วร้ายทางสังคมได้ เช่น การเป็นทาส เราต้องการการข้าย่าเตือนนี้ในทุกวันนี้เมื่อพิจารณาถึงอัตราอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้น ลูกที่แอดดิกต์เฮียด และการไม่รักษากฎหมายที่เพิ่มขึ้น

เมื่อพิจารณาถึงการเปิดเผยนี้ ข้าพเจ้าจะกล่าวเนื้อหาของพระธรรมนี้ดังต่อไปนี้ ชีวิตในพระคริสต์สามารถและควรเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทุกอย่าง จุดประสงค์ของพระธรรมนี้คือที่จะจัดเตรียมคำแนะนำเกี่ยวกับความประพฤติแบบคริสเตียนโดยพื้นฐานในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล[11]

“อำนาจของข้าพระเสริฐและคุณลักษณะที่สูงส่งของเปาโลเป็นโน้ตเพลงที่ส่งเสียงตลอด [จดหมายฝากนี้]...”[12]

การอธิบาย

I. การทักทาย ข้อ 1-3

เปาโลเริ่มจดหมายนี้ด้วยการแนะนำตัวท่านเองและทิโมธี โดยการเอ่ยชื่อผู้รับและโดยการขอให้พระคุณและสันติสุขของพระเจ้าดำรงอยู่กับพวกเขา ท่านทำอย่างนั้นเพื่อจะอธิบายถึงเรื่องราวที่สำคัญเหล่านี้ และเพื่อจัดตั้งน้ำเสียงสำหรับหมายเหตุที่ตามมาของท่าน

ข้อ 1 เปาโลอธิบายถึงตัวท่านเองอย่างเรียบง่ายว่าเป็น “ผู้ถูกคุมขังของพระเยซูคริสต์” ท่านได้อยู่ในคุกเพราะว่าท่านได้รับใช้พระคริสต์ และนั่นเป็นความประสงค์ของพระเจ้าสำหรับท่านที่จะอยู่ที่นั่น (เปรียบเทียบ [วว. 1:9](#))

“ในฐานะตัวท่านเองเป็นทาสขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นท่านจะวิงวอนเพื่อทาสอีกคนหนึ่งผู้ซึ่งเรื่องราวของเขานั้นเป็นภาระของจดหมายนี้ ในการอ้อนวอนเพื่อทาสนี้ ท่านชี้ไปยังข้อผูกมัดของท่านเอง เปาโลทำการอ้างอิงถึงการถูกคุมขังของท่านไม่ต่ำกว่าหกครั้งในจดหมายอันสั้นนี้ (ข้อ 1, 9, 10, 13, 22, 23)”

[13]

“ท่านไม่ได้ขอขนาดหรือวัดระดับของการเสียสละจากฟีเลโมนในฐานะผู้หนึ่งที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการเสียสละ ท่านยอมเสียเสรีภาพของท่านเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของพระคริสต์ ดังนั้นจึงมีพื้นฐานเพื่อการร้องขอ นี้เป็น

หลักการที่เกี่ยวข้องในงานแบบอภิบาลแท้จริงทุกงาน ศิษยาภิบาลสามารถ
ร้องขอผู้คนที่เขาในการเสียดสละตนเองและการมีวินัยได้ ถ้าเขาเองรู้
ความหมายของวินัยในชีวิตของเขาเอง มิฉะนั้นแล้วการร้องขอของเขาก็
ว่างเปล่าและไร้ชีวิต”[14]

บางทีเปาโลไม่ได้อ้างอิงถึงความเป็นอัครทูตของท่านในเวลานี้ เนื่องจากธรรมชาติส่วนตัวของ
การวิงวอนที่มีในจดหมายฝากนี้ อย่างไม่สงสัย “ฟีเลโมน” รู้จัก “ทิโมธี” โดยชื่อเสียงถ้าไม่ใช่
โดยส่วนตัว การอ้างอิงถึงชื่อของเขาบ่งบอกว่าทิโมธีเห็นด้วยกับเปาโลเกี่ยวกับสิ่งที่ตาม มาใน
จดหมายนี้ ชื่อของฟีเล โมนไม่ได้ปรากฏในที่อื่นใดในพระคัมภีร์

ข้อ 2 เป็นที่ชัดเจนว่า “อับเฟีย” เป็นสมาชิกของครอบครัว บางทีเป็นภรรยาของฟีเลโมน เปาโลอาจ
ได้กล่าวถึงเธออย่างเจาะจง เพราะว่าตามปกติแล้ว ภรรยา มีความรับผิดชอบวันต่อวันสำหรับ
ทาสในครัวเรือน[15]

“อารคิปัส” อาจเป็นบุตรชายของพวกเขา[16] หรือบางทีเป็นพี่น้องทางกายภาพของฟีเลโมน
หรือเพื่อนของเขา ดูเหมือนว่าเขาอายุมากพอที่จะมีความรับผิดชอบสำหรับพันธกิจบางประเภท
(กส. 4:17) เขาอาจเป็นคนที่นำในคริสตจักรที่ได้พบในบ้านของฟีเลโมน [17] ยิ่งกว่านั้น เปาโล
กล่าวจดหมายนี้ต่อคริสเตียนคนอื่นๆที่พบปะกับครอบครัวของฟีเล โมนในบ้านที่เมืองโคโลสี
ของพวกเขา (กส. 4:17)

“การชุมนุมของคริสเตียนขึ้นอยู่กับการรับรองแขกของสมาชิกที่มั่งมี ผู้ซึ่งสามารถตกแต่งบ้าน
ของพวกเขาเองเพื่อจุดประสงค์นี้ ดังนั้น หมายเหตุนี้มีข้อบ่งชี้ถึงสถานะทางสังคมของฟีเลโมน
ในเมืองใหญ่ก็จะมีชุมนุมมากมายเช่นนั้น (เปรียบเทียบ [รม. 16:5, 10, 11, 14, 15.](#)) ไม่เป็นที่
ทราบได้ว่าคริสตจักรที่เมืองโคโลสีมีสถานที่ในการชุมนุมมากกว่าหนึ่งหรือไม่ บางทีพวกเขา
อาจมีก็ได้”[18]

ข้อ 3 การให้พรของเปาโลเป็นอย่างเดียวกันกับการให้พรในจดหมายฝากโคโลสี ยกเว้นว่าท่านได้เพิ่ม
ชื่อของ “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่นี้ (เปรียบเทียบ [กส. 1:2](#)) บางทีเปาโลได้ตั้งใจว่า

การเพิ่มเติมนี้จะย้ำเตือนผู้รับ (“พวกท่าน” ในภาษากรีก) ถึง *การรวมกัน* ของพวกเขาในพระคริสต์ และถึง “พระคุณ” ของพระเจ้าต่อพวกเขาในพระคริสต์

II. การขอบคุณและคำอธิษฐานเพื่อฟีเลโมน ข้อ 4-7

เปาโลชมเชยฟีเลโมนสำหรับผลของพระวิญญาณ (“ความรัก” และ “ความเชื่อ” ของเขาที่มีต่อพระคริสต์และต่อ “ชนรมิกชนทุกคน”) ที่เขาขอให้พระวิญญาณสำแดงในชีวิตของเขา ยิ่งกว่านั้น ท่านอธิษฐานว่าการสำแดงถึงความรักและความเชื่อของฟีเลโมนจะมีมากต่อไป เพื่อว่าฟีเลโมนจะได้รับการหนุนใจที่จะตอบสนองต่อการร้องขอที่ตามมาในลักษณะสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

ข้อ 4-5 “เมื่อเปาโลกล่าวว่าท่านขอบพระคุณ “อย่างต่อเนือง” ท่านหมายถึงว่าท่านไม่ได้ลืมฟีเลโมนในการอธิษฐานตามปกติของท่าน...”[19]

“อีกครั้งหนึ่ง เราไม่ควรถือว่าสิ่งนี้เป็นแค่สำนวนสละสลวยทางวรรณกรรม เปาโลต้องมีรายการอธิษฐานที่ยาวยืดและบางที่ได้ใช้เวลาช่วงหนึ่งในแต่ละวันในการเอ่ยชื่อคริสตจักร เพื่อนร่วมงานและผู้สนับสนุนทั้งหมดของท่านต่อพระเจ้า สิ่งนี้จะช่วยรักษาและเสริมกำลังความเชื่อที่ได้แบ่งปันกับ ‘ชนรมิกชนทั้งหมด’ (ข้อ 5-6)”[20]

เมื่อใดก็ตามที่เปาโลได้ระลึกถึงฟีเลโมนในการอธิษฐาน ท่านก็ขอบพระคุณสำหรับเขา เป็นที่ชัดเจนว่า คำพยานของท่านได้ให้เกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างต่อเนือง พื้นฐานสำหรับการขอบพระคุณนี้คือ “ความรัก” และ “ความเชื่อ” ของฟีเลโมน อย่างไม่สงสัย การรายงานเกี่ยวกับคุณสมบัติเหล่านี้ได้ไปถึงเปาโลทางเอปาฟรัส (คส. 1:7-8) และทางคนอื่นๆเช่นกัน เป้าแห่งความรักและความเชื่อของฟีเลโมนคือ “ชนรมิกชนทุกคน” และ “พระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 5) ตามลำดับโครงสร้างของคำกรีกนั้น แบบแนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร (เปรียบเทียบ [อฟ. 1:15](#); [คส. 1:4](#)) นั่นคือ องค์ประกอบที่หนึ่งและที่สี่ในข้อ 5 ไปด้วยกัน องค์ประกอบที่สองและสามก็ไปด้วยกัน โครงสร้างนี้เน้นถึงเอกภาพของความคิดทั้งหมด คือความรักที่มีต่อชนรมิกชนออกมาจากความเชื่อในพระคริสต์

ข้อ 6

บางที เราควรเข้าใจคำอธิษฐานวิงวอนของเปาโลเพื่อฟีเลโมนจะเป็นว่าการแบ่งปันของเขากับคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นผลที่เกิดขึ้นจากความเชื่อของเขานั้นจะมีพลังมากยิ่งขึ้น (เปรียบเทียบ [ฟป. 1:5; 2 คร. 8:4](#)) เปาโลจะให้โอกาสแก่เขาในไม่ช้า การตีความนี้รวมถึงการตีความที่เป็นไปได้ อีกอย่างหนึ่ง นั่นคือ พระคริสต์จะเป็นที่ประจักษ์อย่างมากขึ้นผ่านชีวิตของเขา ขณะที่การชื่นชมของฟีเลโมนถึงพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเขาได้เติบโตขึ้น (“ความรู้ซึ่งถึงสิ่งดีทุกอย่างที่อยู่ในท่าน”) ตามปกติ เขาต้องการที่จะสำแดงพระคุณต่อคนอื่นมากขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของเขา (“การสามัคคีธรรมแห่งความเชื่อของท่านจะมีประสิทธิภาพ”) [\[21\]](#) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เปาโลได้มีโอเนสิมัสในความคิดในฐานะผู้รับการสำแดงถึงพระคุณของฟีเลโมน

“ในบริบทขณะนี้ *เอพิโนซิส* [“ความรู้”] แสดงถึงทั้งแนวคิดของความเข้าใจและประสบการณ์ คำอธิษฐานของอัครทูตนี้ไม่ใช่อย่างเรียบง่ายที่ว่าฟีเลโมนจะเข้าใจหรือชื่นชมทรัพย์สินสมบัติที่เป็นของเขา แต่ที่เขาจะมีประสบการณ์กับสิ่งเหล่านั้น”[\[22\]](#)

“ในจดหมายฝากทั้งหมดแห่งการเป็นเชลยของโรมัน คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อผู้ติดต่อดจดหมายของท่านก็ถึงจุดสูงสุดที่คำนี้ *เอพิโนซิส* ... *เอพิโนซิส* นี้เป็นผลลัพธ์และรางวัลของความเชื่อที่แสดงตัวของมันเองในการกระทำแห่งความรัก...”[\[23\]](#)

ข้อ 7

เปาโลได้รู้สึกถึง “ความยินดีและการชูใจ” อย่างมากขณะที่ท่านได้ยินถึง “ความรัก” ของฟีเลโมน คำกรีกที่แปลว่า “ใจ” (*สปริงนา*) อธิบายถึงบุคลิกภาพทั้งหมด ณ ระดับลึกที่สุด [\[24\]](#) ฟีเลโมนได้สำแดงถึงประเภทของอุปนิสัยที่เปาโลเรียกให้เขาที่จะสำแดงอีกครั้งหนึ่งแล้ว การร้องขอของเปาโลถึงฟีเลโมนจะทดสอบการตอบสนองของเขา อย่างไรก็ตาม เปาโลมั่นใจถึงความร่วมมือของฟีเลโมน ท่านวิงวอนกับเขาในระดับที่เท่าเทียมของสิทธิอำนาจคือ ในฐานะ “น้อง” (เปรียบเทียบ ข้อ 2 ที่ซึ่งเปาโลได้เรียกอับเฟียว่า “น้องสาว”)

“เปาโลต้องได้วางฟีเลโมนไว้ในตำแหน่งที่ล่อแหลมอย่างแท้จริง ในการอ่อนวอนขอการยกโทษและการคืนสู่สภาพเดิมเพื่อ โอเนสิมัส โดยปราศจากการลงโทษที่ชัดเจนต่อทุกคน ท่านเผชิญกับระเบียบทางสังคมและเศรษฐกิจซึ่งหน้า

ในขณะที่ท่านไม่ได้ขอการปลดปล่อยจากการเป็นทาส แม้กระทั่งการร้องขอของท่านเพื่อการผ่อนผันสำหรับ โอนีสมีสและการพูดเป็นนัยของความรับผิดชอบของเขาต่อเปาโลได้ฝ่าฝืนธรรมเนียมโรมัน โดยการอ้อนวอนนี้ เปาโลกำลังให้เกียรติยศใหม่แก่ชนชั้นทาสอีกด้วย”[25]

III. การวิงวอนเพื่อโอนีสมีส ข้อ 8-21

เปาโลได้วิงวอนต่อฟีเลโมนที่จะรับโอนีสมีสกลับและยกโทษให้เขา เหตุผลสำหรับการวิงวอนนี้คือที่จะทำให้โอนีสมีสสามารถบรรลุพันธะของเขาที่มีต่อฟีเลโมนได้ และที่จะหนุนใจให้ฟีเลโมนรับผลประโยชน์จากการกลับใจเชื่อของโอนีสมีสแทนที่จะสะดุดโดยสิ่งนั้น

ก. การวิงวอนของเปาโล ข้อ 8-11

ข้อ 8 “ความมั่นใจ” (คำกรีก *พวรซีอา*) ของเปาโลเป็นความแน่ใจของท่านที่ว่าถ้าท่านได้สั่งให้ฟีเลโมนทำอย่างที่ท่านได้ร้องขอ ฟีเลโมนก็จะทำเนื่องจากว่าเปาโลมีสิทธิอำนาจของอัครทูต

“คำว่า *พวรซีอา* ตามตัวอักษรหมายถึง ‘คำพูดทั้งหมด’ เริ่มแรกได้ถูกใช้ในแวดวงของการเมืองเพื่อจะแสดงถึงสิทธิ์ในทางประชาธิปไตยของพลเมืองเดิมที่ของรัฐกรีกที่จะพูดความคิดเห็นของบุคคลหนึ่งอย่างมีเสรีภาพ ภายหลังกนั้น ได้ถูกพบในฐานะเป็นคุณลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนแท้ในการขัดแย้งกับคำประจบประแจงที่เสแสร้งของคนประจบประแจง. . .”[26]

เปาโลปฏิเสธที่จะวิงวอนต่อฟีเลโมนด้วยคำสั่ง (“คำบัญชา”) ตรงกันข้าม ท่านได้วิงวอนบนพื้นฐานของ *ความรัก* (ข้อ 9) คือ ความรักของพระคริสต์ที่ผูกพันทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์นี้ด้วยกัน

“ถ้าทาสได้หนีไป เจ้านายจะลงทะเบียนชื่อและรูปพรรณกับเจ้าหน้าที่ และทาสนั้นจะอยู่ในรายชื่อ ‘ประกาศจับ’ พลเมืองที่เป็นอิสระคนใดผู้ซึ่งได้พบทาสที่หนีไปสามารถถือสิทธิ์เอาการคุ้มครองและแม้กระทั่งไถ่กลับให้กับเจ้าของได้ ทาสนั้นจะไม่ได้

กลับไปสู่เจ้าของโดยอัตโนมัติหรือได้ถูกตัดสินโทษถึงตายโดยอัตโนมัติ ในขณะที่มันเป็นจริงที่ว่าเจ้าของบางคนนั้นโหดร้าย (ชายคนหนึ่งได้โยนทาสของเขาลงไปในสระแห่งปลาที่กินมนุษย์!) พวกเขาหลายคนมีเหตุผลและมีมนุษยธรรมแท้ที่จริง ทาสเป็นชิ้นส่วนที่แพงและเป็นประโยชน์ของทรัพย์สินสมบัติส่วนตัว และมันจะทำให้เจ้าของสูญเสียในการปล่อยเขาไป”[27]

ข้อ 9 บางทีเปาโลอ้างอิงถึงสภาพที่สูงอายุของท่าน (“เปาโล คนสูงอายุ”) เพื่อย้ำเตือนฟีเลโมนถึงความทุกข์ที่ท่านได้เผชิญเพื่อข่าวประเสริฐซึ่งอาจได้ทำให้ท่านสูงอายุก่อนกำหนด นักอรรถาธิบายหลายคนได้ชี้ว่า “คนแก่” หรือ “สูงอายุ” (คำกรีก *เพรสบูเทส*) บางทีได้อ่านอย่างดั้งเดิมว่า “ทูต” (*เพรสบิวเทส* เปรียบเทียบ [อฟ. 6:20](#)) แต่ดูเหมือนว่าไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะแก้ไขด้วยบท ณ เวลานี้ เปาโลคงอายุได้ประมาณ 55 ปี ซึ่งในสมัยของท่านนั้นก็แก่กว่าในสมัยของเราเพราะ อายุขัยในตอนนั้นสั้นกว่า ท่านวิงวอนในฐานะบิดาเพื่อบุตรชายในความเชื่อของท่าน การอ้างอิง ถึงการถูกคุมขังในปัจจุบันของท่านคงได้หนุนใจฟีเลโมนที่จะยินยอมอีกด้วย

“. . . เปาโลได้รู้จักฟีเลโมนอย่างที่นักอรรถาธิบายสมัยใหม่ไม่สามารถมีแนวคิดที่ดีถึงการที่ฟีเลโมนน่าจะตอบสนองอย่างไรต่อความคิดเห็นเช่นนั้นที่ ถูกอ่านอย่างเปิดเผยในคริสตจักรที่ซึ่งเขาเป็นสมาชิกเช่นเดียวกับผู้นำ”[28]

ประเภทของการวิงวอนนี้คงได้มีพลังในวัฒนธรรมแห่ง *เกียรติและความอับอาย* ที่ซึ่งผู้คนเหล่านี้ได้อาศัยอยู่มากกว่ามันมีในวัฒนธรรมแห่ง *อำนาจและความอ่อนแอ* ทางตะวันตกสมัยใหม่

ข้อ 10-11 “โอเนสิมัส” หมายถึง “เป็นประโยชน์” เปาโลอ้างอิงชื่อของเขานี้ (ข้อ 10) เป็นครั้งแรกซึ่งได้เตรียมฟีเลโมนสำหรับความทรงจำอันไม่เป็นที่พอใจซึ่งเชื่อมโยงกับคนรับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อแต่ก่อนของเขาโดยข้อคิดเห็นที่ได้กล่าวมาก่อนแล้ว ท่านเรียกโอเนสิมัสว่า “ลูก” ของท่าน ความสัมพันธ์แบบพ่อแม่กับลูกที่เป็นการเปรียบเทียบก็ธรรมดาในทั้งลัทธิวิและศาสนาลี้กลับของต่างชาติในฐานะเป็นตัวอย่างประกอบของความสัมพันธ์แบบครูกับนักเรียนหรือความสัมพันธ์แบบผู้นำกับคนที่เปลี่ยนความเชื่อ[29]

“นอกเหนือไปจากความรักที่นุ่มนวลซึ่งมีอยู่ในการแสดงออกนี้ก็มีความคิด
แห่งการไม่เป็นผู้ใหญ่อยู่ในสิ่งนั้น คือ โอนสิมัสเป็นแค่เด็กและในสภาพนี้ก็
ต้องการการดูแลที่นุ่มนวลอย่างมากมิฉะนั้นชีวิตฝ่ายวิญญาณที่เขาวัยของเขา
ทนทุกข์หรือตายไป”[30]

“นี่เป็นฟารีสีที่ชอบธรรมด้วยตนเองแต่ก่อน ซึ่งเป็นทายาทของความเฉพา
ของชาวิวและท่านกำลังกล่าวถึงคนต่างชาติ และทาสที่เป็นคนต่างชาติ ณ
จุดนั้นจากขยะสังคมของโรม กระนั้นท่านก็สามารถอ้างอิงถึงเขาว่าเป็น *ลูก
ชาย* ดังนั้นถ้อยคำของท่าน (คส. 3:11) ว่า ‘ไม่มีกรีกหรือิว . . . ทาสหรือ
เสรีชน’ [กท. 3:28] ก็ไม่ใช่สูตรที่วางเปล่าแต่สะท้อนถึงท่าทีของใจที่ซึ่งตัว
ท่านเองได้ถูกนำมาโดยพระเจ้า”[31]

เปาโลได้นำโอนสิมมาสู่พระคริสต์ในขณะที่ท่านได้อู่ในการถูกคุมขัง อัครทูตนี้ได้ทำให้
ความไม่เป็นที่น่าพอใจที่การอ้างอิงถึงชื่อของโอนสิมัสอาจได้ก่อให้เกิดนั้นอ่อนลงโดยการ
สร้างคำที่มีความหมายสองนัย “เป็นประโยชน์” ได้เป็น “ไว้ประโยชน์” ต่อฟีเลโมน แต่ตอนนี้
เขาได้ดำเนินชีวิตตามชื่อของเขา เขาได้พิสูจน์ว่า “เป็นประโยชน์” ต่อเปาโลและเขาสามารถ
“เป็นประโยชน์” ต่อฟีเลโมนเช่นกัน ไม่มีความจำเป็นสำหรับเปาโลที่จะระบุถึงบาปอะไร
อย่างแท้จริงที่โอนสิมัสได้ทำต่อฟีเลโมน แทนที่จะขยายมันท่านได้ลดมัน (เปรียบเทียบ
[1 ปต. 4:8](#))

“*อาครสตอส* [“ไว้ประโยชน์”] ระบุถึงโอนสิมัสพร้อมกับการอ้างอิงถึงการ
หนีของเขาและเวลาก่อนการกลับใจเชื่อของเขา เป็นที่ชัดเจนว่า เขาไว้
ประโยชน์แม้กระทั่งก่อนที่เขาได้หนีไป เขาเป็นทาสชาวฟรีเจียและในฐานะ
เช่นนั้นก็ได้ยืนยันถึงการประมาณอันเป็นที่นิยมของชนชั้นและประเทศของเขา
เขาโดยความประพฤติของเขาเอง”[32] เนื่องจากว่าทาสชาวฟรีเจียเป็นที่
เลื่องลือสำหรับการไม่น่าเชื่อถือและการไม่สัตย์ซื่อ”[33]

“(คำว่า *ฟีเล โมน* หมายถึง ‘รักใคร่’ หรือ ผู้หนึ่งที่กรุณา ถ้าทาสได้ถูกคาดหวัง
ให้ดำเนินชีวิตตามชื่อของเขา แล้วเกี่ยวกับเจ้านายล่ะ?)”[34]

ข. แรงจูงใจของเปาโล ข้อ 12-16

ข้อ 12-14 โอนิมัสได้ทำให้ตัวเองเป็นที่รักต่อเปาโลอย่างมากจนการจากไปของเขานั้นเป็นโอกาสที่เจ็บปวดอย่างมากสำหรับอัครทูตนี้ (“ข้าพเจ้าได้ส่ง...ผู้ซึ่งเป็นดวงใจของข้าพเจ้า”) เปาโลสามารถแก้ตัวในการหน่วงเหนี่ยวทาสนั้นไว้กับท่านได้ แต่ท่านได้ตัดสินใจว่าพันธะของโอนิมัสที่จะกลับไปหาเจ้าของของเขานั้นสำคัญกว่า ยิ่งกว่านั้น เปาโลไม่ได้มีสิทธิอำนาจเหนือทาสนี้อย่างแท้จริง นั่นขึ้นอยู่กับเจ้านายของเขา

“โดยการกลับไปนั้น เขา [โอนิมัส] จะวางตัวเองอย่างสิ้นเชิงไว้ภายใต้การควบคุมของเจ้านายผู้ซึ่งเขาได้ทำผิดต่อ กฎหมายของโรม ซึ่งรุนแรงกว่ากฎหมายของเอเธนส์ในเชิงปฏิบัติแล้วได้กำหนดอำนาจที่ไม่จำกัดของเจ้านายเหนือทาสของเขา ทางเลือกของชีวิตหรือความตายได้ขึ้นอยู่กับฟีเลโมนอย่างสิ้นเชิง และพวกทาสได้ถูกตรึงอย่างต่อเนื่องสำหรับความผิดที่เบากว่าของเขาอย่างมาก”[\[35\]](#)

ถ้าเปาโลได้หน่วงเหนี่ยวโอนิมัสไว้กับท่าน ฟีเลโมนคงได้รู้สึกเป็นพันธะ โดยการนับถือของเขาที่มีต่อเปาโลเพื่อจะปล่อยให้ทาสของเขาอยู่กับอัครทูตนี้ บางทีการปรนนิบัติที่เปาโลมีในความคิดสำหรับโอนิมัส (“เขาจะปรนนิบัติข้าพเจ้า”) คือ ประกาศข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ปฏิบัติหน้าที่อย่างคนใช้ในคุกสำหรับเปาโล[\[36\]](#) อย่างไรก็ตาม เปาโลต้องการให้ฟีเลโมนตอบสนองต่อทาสของเขาอย่างมีอิสระ

“หลักการของการคำนึงถึงคนอื่นที่นี้ซึ่งถูกสำแดงโดยเปาโลนั้นเป็นองค์ประกอบของความสำคัญที่จำเป็นในทุกวันนี้สำหรับการเป็นผู้นำคริสเตียนที่มีประสิทธิภาพ ความลำบากหลายอย่างอาจถูกหลีกเลี่ยงได้ถ้าบรรดาผู้ที่อยู่ในที่แห่งสิทธิอำนาจในงานของคริสเตียนจะทำตามแบบอย่างของเปาโลในสิ่งนี้”[\[37\]](#)

“ในสวนทางทิศตะวันออกของจักรวรรดิโรมัน [รวมถึงเอเชียไมเนอร์] ระหว่างระยะเวลาที่ ทาสที่ลี้ภัยผู้ซึ่งได้แสวงหาสถานนั้สการในครัวเรือนก็น่าจะ

ได้รับการปกป้องชั่วคราวโดยผู้ครองเรือนจนกว่าการคืนดีกับเจ้านายได้
เกิดผลหรือทาสนั้น ได้ถูกตั้งไว้เพื่อขายในตลาดและราคาที่เป็นผลลัพท์นั้น ได้
ถูกจ่ายแก่เจ้าของ...”[38]

ข้อ 15-16

เปาโลได้แนะนำว่าพระเจ้าอาจได้อนุญาตเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นเพื่อจะส่งผลต่อการดีมากขึ้น (รม. 8:28) และท่านได้กระตุ้นให้ฟีเลโมนที่จะมองสิ่งเหล่านั้นในแนวทางนั้น ตอนนี้เจ้านายควรถือว่าทาสของเขา “ไม่ได้เป็นทาสอีกต่อไป” แต่เป็น “พี่น้องที่รัก” ในพระคริสต์ซึ่งเขาเป็น[39] นี่ไม่ได้หมายถึงว่าเขาจำเป็นต้องให้เสรีภาพแก่โอเนสิมัส แม้ว่าเขาจะให้ แต่หมายถึงว่าเขาจะปฏิบัติต่อเขาอย่างมีความรักเป็นอย่างน้อย มันเป็นไปได้ว่า เมื่อเปาโลได้เขียนข้อ 15 ในความคิดของท่านนั้นก็มีความหมายของชาวอียิปต์เกี่ยวกับการกลับไปที่สมัครใจของทาสยังเจ้านายของเขาเพื่อที่จะเป็นคนรับใช้ของเขา “ตลอดไป” (คือ ตลอดชีวิตของเขา [ฉธบ. 15:16-17](#))[40]

ก่อนคริสต์ศาสนาอย่างยาวนานนั้น ก็มีหลักฐานที่ว่า ทาสผู้ซึ่งกลายเป็นผู้ที่เข้าเป็นสมาชิกในศาสนาลึกลับก็หยุดที่จะถูกถือว่าเป็นทาสแต่ได้อาศัยอยู่กับเจ้าของแต่ก่อนของเขาในฐานะเสรีชน[41] ในโอเนสิมัสนั้น ฟีเลโมนจะต้อนรับบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งเขาสามารถแบ่งปันการสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ได้ และผู้หนึ่งผู้ซึ่งจะให้การปรนนิบัติที่ซื่อตรงมากกว่าที่เขาจะคาดหวังจากผู้ที่ไม่เป็นคริสเตียน

“งานสูงที่สุดของคริสต์ศาสนาคือที่จะเปลี่ยนแปลงมนุษย์ เพื่อว่าจากชีวิตที่
ได้รับการเปลี่ยนแปลงของพวกเขานั้นก็ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงของสภาพ
ทางสังคมทั้งหมดและชัยชนะของความชอบธรรมและความรัก”[42]

“หลักการต่างๆของข่าวประเสริฐที่ได้ทำการในจิตสำนึกของประเทศก็
ทำลายการเป็นทาส”[43]

“คริสต์ศาสนาไม่ได้ออกไปเพื่อจะช่วยเหลือมนุษย์ให้หลีกหนีอดีตของเขาและที่จะ
หนีจากมันไป คริสต์ศาสนาออกไปเพื่อจะทำให้มนุษย์สามารถเผชิญกับอดีต
ของเขาและอยู่เหนือมันได้”[44]

“มันค่อนข้างชัดเจนว่าในจดหมายนี้เปาโลไม่ได้รับมือกับคำถามของการเป็นทาสโดยแท้ หรือการแก้ปัญหาเกี่ยวกับตัวอย่างที่เจาะจงของการเป็นทาสอย่างน้อยแล้ว ในข้อนี้ท่านรับมือกับคำถามของความรักแบบพี่น้อง แม้ว่าเสรีภาพฝ่ายโลกของโอสติมัสอาจเป็นคุณค่าทางบวก ในการวิเคราะห์สุดท้ายนั้น มันก็ไม่มีมีความสำคัญสูงสุดต่อเขาในฐานะเป็นคริสเตียนไม่ว่าเขาเป็นทาสหรือไท สุดท้ายแล้ว สิ่งที่สำคัญคือ ที่จะรับเอาการทรงเรียกของพระเจ้าและติดตามพระองค์...”[45]

ค. การร้องขอของเปาโล ข้อ 17

สุดท้ายแล้ว เปาโลกล่าวถึงการร้องขอของท่านอย่างชัดเจน ท่านตั้งมั่นบนความสัมพันธ์ของท่านกับฟีเลโมนในฐานะเป็นพี่น้องคริสเตียน คือ “ผู้ร่วมมือ” ในการรวมกันกับพระคริสต์

“คำศัพท์ของเปาโล ‘ผู้ร่วมมือ’ ต้องไม่ถูกทำให้อ่อนลงเพื่อจะหมายถึงแค่เพื่อนหรือสหายที่สนิท มันบ่งบอกถึงการสามัคคีธรรมหรือความร่วมมือของบรรดาผู้ที่มีความสนใจเหมือนกัน ความรู้สึกเหมือนกัน งานเหมือนกัน มันเป็นการสามัคคีธรรมฝ่ายวิญญาณและมีสองด้านคือกับพระเจ้าและกับพี่น้อง มันเป็นความร่วมมือของความเชื่อและชีวิตของคริสเตียนร่วมกัน มันขึ้นอยู่กับการยอมรับของฟีเลโมนถึงการสามัคคีธรรมนี้นั่นเองที่เปาโลตั้งการวิงวอนของท่านไว้ รูปแบบของประโยคที่เป็นเงื่อนไขก็ทักท้อเอาถึงความเป็นจริงของข้อเท็จจริงนั้น การปฏิเสธของฟีเลโมนถึงการร้องขอของเปาโลจะไม่สอดคล้องกับการยอมรับของเขาถึงความร่วมมือนี้”[46]

นักเขียนคนหนึ่งเชื่อว่า การสามัคคีธรรม เป็นแนวคิดรวบยอดหลักในจดหมายฝากนี้[47]

“ในสถานะทางสังคมที่ต่ำที่สุดในโลกของโรม คือ ทาสไม่มีสิทธิ์นั้น โอสติมัสก็อยู่ในระดับฝ่ายวิญญาณที่เท่าเทียมกับฟีเลโมนเจ้าของของเขาและกับอัครทูตที่น่าอยู่!”[48]

ง. ข้อเสนอของเปาโล ข้อ 18-20

ข้อ 18 จากนั้นเปาโลได้เร่งรีบที่จะจัดอุปสรรคที่เป็นไปได้ การลักขโมยก็ปกติท่ามกลางพวกทาส (เปรียบเทียบ [ทต. 2:10](#)) ดูเหมือนว่าเปาโลไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งใดที่เจาะจงซึ่งโอเนสิมัสได้เป็นหนี้ฟีเลโมน แต่ท่านได้เสนอที่จะจ่ายสิ่งใดก็ตามที่อาจเป็นหนี้ถ้าภาวะเช่นนั้นได้เกิดขึ้น โอเนสิมัสอาจได้ขโมยจากฟีเลโมน (“ถ้าเขา...เป็นหนี้อะไรไว้”)[49] หรือเขาเพียงแค่นี้หนีไป และดังนั้นก็ก่อให้เกิดความไม่สะดวกแก่เจ้านายของเขา (“ถ้าเขาทำผิดต่อท่าน”)[50] “จงคิดเอาจากข้าพเจ้า” หมายถึง อย่างเดียวกันกับ “ยกให้เป็นของข้าพเจ้า” ข้อเสนอของเปาโล เป็นตัวอย่างประกอบที่ยอดเยี่ยมของการยกโทษตามพระคัมภีร์ที่ขึ้นอยู่กับการยกให้เป็นของ (เปรียบเทียบ [รม. 5:13](#); [2 คร. 5:21](#))[51]

“มันน่าสนใจที่จะสังเกตว่า เปาโลสามารถและเต็มใจที่จะจ่ายหนี้ของโอเนสิมัส บางครั้งเราได้รับการเห็นแวบหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าเปาโลไม่ได้ขาดแหล่งทางการเงิน [บางครั้ง; เปรียบเทียบ [ฟป. 4:12](#); [กจ. 24:26](#); [28:30](#)]”[52]

ข้อ 19 เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลได้เขียนจดหมายฝากทั้งหมดนี้ด้วย “มือของท่านเอง” ไม่ใช่ผ่านเลขานุการอย่างเป็นทางการที่เป็นธรรมเนียมของท่าน[53] อีกทางหนึ่ง เปาโลอาจได้ลงลายชื่อของท่าน ณ จุดนี้ และจากนั้นได้เขียนการรับรองนี้[54] เปาโลได้ยื่นเตือนฟีเลโมนถึงหนี้ของเขาเองที่มีต่ออัครทูตนี้ (ข้อ 19) เป็นที่ชัดเจนว่า ฟีเลโมนได้มาเป็นคริสเตียนผ่านพันธกิจของเปาโลไม่ว่าโดยตรงหรือทางอ้อม

วลีในวงเล็บในข้อนี้เป็นความสามารถในการเบี่ยงบ่ายเชิงโวหารที่เรียกว่า *พาราลิปซิส* ในสิ่งนั้น ผู้เขียนกล่าวว่าเขาลังเลที่จะกล่าวบางสิ่ง (“จะไม่พูดเรื่องที่...”) ซึ่งอย่างไรก็ตามแล้วเขาก็กล่าว มันเป็นวิธีของการสอดแทรกข้อมูลอย่างประณีต[55] “จะไม่พูดเรื่องที่...” หมายถึง “จะไม่เน้นข้อเท็จจริงที่...”[56]

ข้อ 20 โดยการต้อนรับและการยกโทษโอเนสิมัสนั้น ฟีเลโมนจะจ่ายคืนเปาโลและหนุนใจท่าน การเล่นคำอีกอย่างหนึ่งก็ปรากฏกับคำกรีกที่แปลว่า “ผลประโยชน์” ซึ่งเป็นรากศัพท์ของคำว่า “โอเนสิมัส” นักเขียนคนหนึ่งแปลอนุประโยคนี้ว่า “ขอให้ข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลือ

เช่นเดียวกับท่านได้รับประโยชน์”[57] อย่างไม่ฟิเลโมนได้ทำให้ใจของธรรมิกชน “เข้มแข็ง” (ข้อ 7) ดังนั้นเปาโลได้ขอให้เขาที่จะทำให้ใจของท่าน (ของเปาโล) เอง “เข้มแข็ง” โดยการยกโทษและการยอมรับโอเนสิมัส

จ. ความมั่นใจของเปาโล ข้อ 21

“การเชื่อฟัง” เป็นคำที่หนักแน่นเพื่อให้อธิบายถึงการยอมรับการร้องขอจากเพื่อน บางทีโดยใช้การคำนี้ เปาโลได้ย้ำเตือนฟิเลโมนถึงสิทธิอำนาจการเป็นอัครทูตของท่าน กระทำ “ยิ่งกว่า” เปาโลได้ขอบางที่บ่งบอกถึงการยอมรับที่กระตือรือร้นและสุดใจของฟิเลโมนที่มีต่อโอเนสิมัส แทนที่จะเป็นแค่การยอมทำตาม จดหมาย แห่งการร้องขอของเปาโล

“เสรีภาพของพวกทาส เหมือนกับเสรีภาพทั้งหมดต้องมาจากใจของมนุษย์ที่ได้รับการคลอใจจากพระคริสต์ ภายใต้การบังคับนี้ การเป็นทาสต้องโรยราและตายไปในที่สุด มันใช้เวลายาวนานที่จะทำอย่างนั้น การเป็นทาสยังถูกปฏิบัติโดยคริสเตียนหลายคนในอเมริกาจนกระทั่งสงครามกลางเมืองได้ทำให้มันสิ้นสุด ที่มันยังอยู่ในโลกทุกวันนี้ในรูปแบบใดหรือรูปแบบหนึ่งนั้น ข้อเท็จจริงที่เรียบง่ายเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงการเกาะแน่นของความบาปที่ยึดที่มั่นทางสังคมและความล้มเหลวของศาสนาคริสต์ที่จะจัดการกับมัน ในขณะที่อุปนิสัยทางจริยธรรมทั้งสิ้นสำหรับคริสเตียนควรออกมาจากความรัก แทนที่จะเป็นกฎเกณฑ์หรือข้อจำกัด กระนั้น มันใช้พวกสาวกที่อุทิศตนเต็มที่ในการนำมันไปสู่การปฏิบัติ”[58]

“เปาโลถูกวิจารณ์สำหรับการไม่ยกเลิกการเป็นทาสในคำศัพท์ที่เรียบง่าย แต่เมื่อบุคคลหนึ่งพิจารณาถึงสภาพแท้จริงในจักรวรรดิโรมัน ท่านก็เป็นคนฉลาดผู้ซึ่งสามารถแนะนำแผนการที่ดีกว่าแผนการที่ถูกคิดตามที่นี่สำหรับการล้มล้างสุดท้ายของการเป็นทาส”[59]

“ขณะที่เราอ่านระหว่างบรรทัดนั้น ดูเหมือนว่ามันดีที่สุดในที่จะตีความ ‘มากกว่า’ ว่าเป็นความปรารถนาของอัครทูตนี้สำหรับ โอเนสิมัสที่จะกลับไปหาท่านเพื่อการปรนนิบัติแห่งข่าวประเสริฐ...”[60]

IV. การสรุปเรื่องราว ข้อ 22-25

ข้อ 22 เปาโลได้คาดหวังการปลดปล่อยจากการถูกคุมตัวให้อยู่ในบ้านแทนขังคุกของท่านในกรุงโรม ในไม่ช้า (เปรียบเทียบ กจ. 23:29; 24:13; 25:25-27; 26:31-32; พป. 2:24) สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น แต่เราไม่มีการบันทึกว่าเปาโลได้หรือไม่ได้รับรรลูลความปรารถนาของท่านที่จะเยี่ยมเยียนฟีเลโมน การคาดหวังถึงการเยี่ยมเยียนนี้คงได้จูงใจให้ฟีเลโมนที่จะยอมรับโอนสิมัสมากขึ้น เปาโลเชื่อว่า “คำอธิษฐาน” ของคริสเตียนในคริสตจักรของฟีเลโมนจะส่งผลต่อการได้รับการปลดปล่อยของท่าน

“เปาโลถือว่าการอธิษฐานนั้นมีคุณค่าในแง่ของผู้รับเช่นเดียวกับผู้กระทำ ท่านเชื่อในการอธิษฐานว่าเป็นพลังที่ทำการอันยิ่งใหญ่ในจักรวาลฝ่ายวิญญาณ ในฐานะเช่นนั้นท่านได้แสวงหาและให้คุณค่าต่อการอธิษฐานของคนอื่นเพื่อเห็นแก่ท่านและตัวท่านเองก็ปฏิบัติการวิงวอนเพื่อเช่นนั้นเพื่อ บรรดาธรรมิกชนอย่างสัตย์ซื่อ^[61]

ข้อ 23-24 “เอปาฟรัส” เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งหุบเขาลีคัส และเป็นผู้นำในคริสตจักร ณ เมือง โคลโลสี ซึ่งบางที่เป็นศิษยาภิบาลหลัก (กส. 1:7 เปรียบเทียบ พม. 2:25) บางที่เขาไม่ได้อยู่ในคุกกับเปาโล (กส. 1:8; เปรียบเทียบ 4:10) “ผู้ที่ถูกขังร่วม” น่าจะเป็นการแสดงออกเชิงเปรียบเทียบที่อ้างอิงถึงการทำสงครามฝ่ายวิญญาณของคริสเตียนมากกว่า อีกมุมมองหนึ่งคือ เขาแค่ได้พักในบ้านหลังเดียวกันในกรุงโรมกับเปาโลผู้ซึ่งเป็นนักโทษ^[62] เปาโลได้อ้างอิงถึงเพื่อนคนอื่นๆ ที่คนของท่าน คือ “มาระโก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกา” ใน โคโลสี 4:10 และ 14 อีกด้วย

ข้อ 25 การให้พรสุดท้ายเป็นตามแบบฉบับของเปาโล “ของท่าน” เป็นพหูพจน์ในตัวบทกรีกและอ้างอิงถึงคริสตจักรทั้งหมดในบ้านของฟีเลโมน นี่เป็นการปรากฏครั้งเดียวของ *นิวม่า* (“วิญญาณ”) ในจดหมายฝากนี้ และมันอ้างอิงอย่างชัดเจนถึงวิญญาณของมนุษย์

อะไรเกิดขึ้นในฐานะเป็นผลลัพธ์ของจดหมายนี้ ฟีเลโมนได้ยกโทษแก่โอนสิมัสไหม เราไม่มีการบันทึกโดยตรงถึงการตอบสนองของเขาต่อจดหมายนี้ อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่าฟีเลโมนได้ส่งวนจดหมายนี้ไว้และยอมให้มันเวียนไปท่ามกลางคริสตจักรต่างๆก็แนะนำอย่างหนักแน่นว่า เขา ได้ ปฏิบัติอย่างที่เปาโลได้ร้องขอ

ใน [โคโลสี 4:9](#) เปาโลได้อ้างอิงถึง โอนิมัสว่าเป็น “ผู้เป็นพี่น้องที่รักและเชื้อสายซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่าน” ซึ่งคงได้หนุนใจการยอมรับเขาในเมืองโคโลสี ตามธรรมเนียมของคริสเตียนนั้น ภายหลัง โอนิมัสได้กลายมาเป็นบาทหลวงแห่งเมืองเอเฟซัส[\[63\]](#) อย่างไรก็ตาม “โอนิมัส” อีกคนหนึ่งอาจได้เป็นบาทหลวง[\[64\]](#) ต่อมาตำนานเกี่ยวกับคริสตจักรได้ระบุเช่นกันว่าฟีเล โมนเป็นบาทหลวงแห่งเมืองโคโลสี[\[65\]](#)

การที่เปาโลนำความกดดันหลายประเภทไปสู่ฟีเล โมนเพื่อจะตอบสนองอย่างที่ท่านได้ร้องขอทางการวิงวอนด้วยคำพูดที่ถ่อมใจกระนั้นก็ได้สร้างปัญหาต่างๆสำหรับนักศึกษาจดหมายฝากนี้บางคน เปาโลบงการใช้ใหม่ ท่านได้รู้สึกถึงการกรร โขกทางอารมณ์ใหม่ ข้าพเจ้าไม่คิดว่าเป็นเช่นนั้น มันก็ชัดเจนต่อฟีเล โมนและต่อเราว่า อย่างแน่นอนแล้วเปาโลต้องการการตอบสนองที่เจาะจงต่อจดหมายนี้ มันก็ชัดเจนอย่างเท่าเทียมอีกว่า เปาโลทำการร้องขอของท่านบนพื้นฐานของความรัก แทนที่จะเป็นสิทธิอำนาจทางการเป็นอัครทูต การจงใจส่งเสริมความสนใจในตนเองของผู้ฟัง แต่การบงการส่งเสริมความสนใจในตนเองของผู้พูด

“บรรดาผู้ที่เห็นรูปแบบของการบงการทางอารมณ์ในการวิงวอนก่อนหน้านี้ของเปาโลควรยอมรับที่นี่ [ในข้อ 14] อีกด้วยว่าที่แท้ เปาโลสารภาพถึงความเปราะบางและการพึ่งพาเต็มทีของท่านที่ความเป็นมิตรของฟีเล โมน ในความสัมพันธ์ทางสังคมของคริสตจักรที่เกิดขึ้นในสังคมที่ไม่เท่ากันนั้นมีความรับผิดชอบที่เจาะจงในส่วนของผู้มีอำนาจที่จะกระทำต่อคนอื่นๆ ด้วยวิญญูณแห่งความดีแทนที่จะยื่นหยัดอยู่บนสิทธิของพวกเขา”[\[66\]](#)

มันไม่ใช่ไม่สอดคล้องกับความรักที่จะจงใจโดยการชี้ถึงพันธะ โอกาส และผลลัพธ์ต่างๆ[\[67\]](#)